

Rie's Dagbog

som fortalt til Kirsten

Rias Bachas, Galicien (maj 2011)
Fra Albufeira til Villa Real (oktober 2011)
Fra La Linea til Cartagena (september 2012)
Barcelona (2013)
Biltur på Sicilien (juli 2014)
Det Ioniske (september - oktober 2015)
Fra Kalamata til Navplion (juni 2016)

Rie's dagbog fortalt for Kirsten

Rias Bachas (Galicien)

Mandag den 16. maj 2011

Ja, kære dagbog, så er der gået næsten 14 dage siden jeg sidst skrev, og vi har været i Danmark og er kommet tilbage til Galicien. Vejret i Danmark var rigtig fint og Stens mors 90-års fødselsdag gik godt. Begge Stens brødre kom. Fra Sverige Jakob med sin nye kæreste Neris og datteren Elinor med kæresten Martin. Fra USA: Mads og Guadalupe fra Houston og datteren Bente fra Chicago.

Gunni med Jakob, Mads og Sten

Ud over denne nære familie, så har Gunni jo fået kontakt til en række Engelstoft'er som også var inviteret. Og så er der den nye halvgrand-kusine med rødder i Argentina som er dukket op. Der ud over selvfølgelig barndomsvenner og andre venner. Jeg synes det var en god fest, for selv om vi var tredive, så havde festen en sådan karakter, at man fik snakket og hygget sig sammen.

Ellers må jeg sige at en uge i Danmark er for lidt! Vi havde travlt, lå vandret i luften for at få snakket med venner og bekendte og få talt med Bente nu hun var i Danmark. Næste gang vi skal hjem, skal vi have mere tid.

Kirsten Danø tog med os herved for at holde en uges ferie. Vores fly fra København gik næste samtidigt, men vi skulle ikke følges. Vi kom til Santiago de Compostela næsten samtidigt lige før midnat i fredags, så vi tog en taxa til Villagarcia. Efter et glas velkomst cava, faldt vi om på køjen. Lørdag var der marked i byen, så vi gik ud for at handle og fylde depoterne op. Det blæste meget, så der var ingen grund til at sejle fra Villagarcia, så vi tog en dag mere. Søndagen brugte vi til at

tage i svømmehallen og til Santiago de Compostela så Kirsten kunne se byen og den imponerende katedral. Det var fint vejr og der var ikke så mange turister, som da vi var der sidst med Buller og Kirsten (den anden Kirsten altså).

Vinden var løjet i løbet af natten, så vi sejlede fra Villagarcia klokken 10 her til morgen. Der var pæn vind (9-11 m/s) i starten, og da den var agten for tværs, satte vi kun genuaen, da vi sejlede ud af Ria Arosa. Vinden løjede dog i løbet af dagen, og da vi var helt ude af fjorden satte vi storsejlet og fortsatte ind i Ria Pontevedra til Sanxenxo. Her var vi klokken tre, og vi fortøjede og gik op og ordnede papirer hos havnefogeden. Vi fik os en øl og orienterede os hos turistbureauet for at finde ud af hvad vi skal se her. Mike og Martha (fra Nutmeg) havde fortalt, at der var mulighed for gode vandreture. Vi bliver her en dag, så vi skal ud og se på omgivelserne.

Vaskepladsen i landsbyen bliver faktisk brugt

Vandmøllerne her er intakte og på vejen mødte vi en gammel dame, der viste os rundt og sørgede for, at vi kom ind og fik taget billeder af selve kværnen i en af møllerne. Hun plukkede laurbærblade til os og fortalte om frugttræerne i området. Hun var født i byen men boede nu lidt derfra, men var her for at besøge sin afdøde mands grav. Da vi skiltes blev der kysset, det var faktisk meget rørende.

På vej tilbage stoppede vi på en cafe; Kirsten og Sten fik berberechos (hjertermuslinger) og vi fik et glas af den lokale Albariño til, men så var vi også modne til en lur (Sten og jeg), og der var fri leg om eftermiddagen. Vi

havde besluttet os til at gå over til Porto Nuevo, der ligger i gangafstand fra Sanxenxo for at finde noget at spise der. Vi fandt en lille restaurant, hvor vi fik nogle rationes. Der havde de kun en slags rødvin, nemlig husets (familiens) rødvin, den var ikke på flasker, og der kom en flaske sød sodavand på bordet da rødvinen blev serveret. Den søde sodavand skulle blandes i vinen. Rødvinen blev ikke serveret i glas, men i noget der lignede hvide tekopper uden hank. Meget specielt og næsten sort. Vi fik lov at købe tre flasker, men de havde ikke alle mærkater på. Jeg tror der tidligere havde været hvidvin på flaskerne, for hvidvinen blev serveret på flaske.

I havnen var der kæmpesøstjerner, der levede på molernes vægge. Nogle af dem fik ikke sluppet når det blev lavvande, så de blev hængende og blev til mågernes ta' selv bord.

Onsdag den 18. maj 2011

Planen var at sejle til Isla Ons og ligge for anker, eventuelt natten over. Isla Ons er en nationalpark, som man skal have tilladelse til at komme til, ligesom de fleste af øerne her i området. Tilladelsen var omsider på plads (de havde sendt dem til Danmark, så det var meget heldigt, at vi var hjemme og kunne tage dem med). Vejrudsigten var dog ikke helt venlig, idet den lovede, at det ville blæse op fra nord sidst på dagen. Isla Ons ligger helt ude på kanten til Atlanterhavet, og er en meget åben ankerplads, kun et sted man skal til under rolige vindforhold. Det blæste op hurtigere end vi havde håbet på, så selv om vi havde indhentet de fornødne tilladelser til at tage derind, så droppede vi det. Det viste sig at være en fornuftig disposition, for i den vindretning havde det ikke været sjovt at ligge derude. Vi endte i Pobra de Caraminal som vi har besøgt tidligere.

Torsdag den 19. maj 2011

De mest nødvendige indkøb klarede vi om formiddagen. Kirsten ville give afskedsmiddag, men vi planlagde om, for her i Pobra kender vi et godt frokoststed, så vi spiste afskedsfrokost her.

Om eftermiddagen gik Kirsten til stranden, hun lader sig ikke distrahere af, at vandet er under 18 grader (ja faktisk bare 15,5).

Der fiskes skaldyr i bugten ved Sanxenxo

Da jeg havde fået mig en lille morfar og solen strålede fra en skyfri himmel, gik jeg over for at se om Kirsten havde overlevet sin dukkert. Kirsten påstod vedholdende, at vandet var varmt, og jeg gik så i vandet. Hun havde ret! Det var faktisk helt ok, så nu har jeg erklæret badesæsonen for åben. Sten lavede store rejer med ingefær, løg, svampe og meget mere godt med bulgur til aftensmad. Til det nød vi en flaske af den sorte rødvin, vi havde købt på restauranten i Porto Novo.

Fredag den 20. maj 2011

Det var kryds fra Pobra til Villagarcia. Heldigvis var det ene ben meget længere end det andet, så det var ren slæderejse i sol. Men selv om det er sol, er det altså køligt på havet.

Vi tog af sted ved 11-tiden og var i Villagarcia klokken 12. Kirsten og jeg styrtede op med vasketøjet, for så kan jeg forhåbentligt hente det i morgen. Hvor længe vi skal blive her, ved vi ikke endnu, da vi lige skal have snakket med værkstedet om, hvornår de kan skifte varmeveksleren. Yanmar har skrevet, at den er sendt fra England, så nu håber vi bare den er her i starten af næste uge. Det er lokal festdag på mandag Santa Rita's dag, så der er der lukket, men vi håber det kan lade sig gøre at få det ordnet tirsdag eller onsdag.

Vi gik eftermiddagstur over til Caril. Caril er Villagarcias fiskerihavn, med fiskeriauktion. Måske nærmere muslingeauktion. Vi kom lige mens det skete, og der var masser af hjertemuslinger, både de små: berberechos og

de store: almechas. Der var også to kasser knivmuslinger. På vej tilbage fik vi en kop kaffe på en lille café der lå i et stenhus, med lillamalede vinduer og borde og udsigt over byens badestrand og havnen.

Skaldyrsauktion i Caril

Lørdag den 21. maj 2011

Så er det dagen, hvor Kirsten skal vende næsen hjemad, og det er med tog til Santiago de Compostela, bus til lufthavnen, fly til Barcelona og videre med fly til København. Ja, det er lidt af en rejse. Fordi det er lørdag så kører der ikke så mange tog, og Kirsten tog et tog klokken kvart i elleve. Tog en kop kaffe på balkonen i sejlklubben inden vi fulgte hende til toget. Det har været dejligt at have Kirsten med, vi kommer til at savne hende.

Fra Albufeira til Villa Real

Lørdag den 8. oktober 2011

Afgang fra Grenågade klokken fire i morges sammen med Kirsten fra stoppestedet på hjørnet af Ndr. Frihavsgade og Strandboulevarden. Det har været lang dag, men det havde så den fordel, at vi var ombord på Troldand allerede klokken elleve, og havde det meste af en dag foran os. Efter udpakning af vores ting gik vi op til Lin for at spise en af hendes udemærkede burgere. Da vi havde fået vores burger og en øl, kunne vi godt mærke at vi havde været tidligt oppe, så en eftermiddagslur var næste punkt på dagsordenen i tilvendingsprocessen til livet om bord. Middag på fiskerestauranten lige bag ved havnen, hvor vi fik os en grillstegt dorade, meget lækker.

Søndag den 9. oktober 2011

Båden er jo tom for proviant, så der var lidt, der skulle købes ind. Stens fod er desværre ikke helt i orden endnu, så vi aftalte at Kirsten og jeg gik op til byen, og der mødtes vi med Sten, der havde taget cyklen. Det fungerede fint. Vi fik set byen, fik frokost og gjort lidt indkøb. Middag på Troldand og planlægning af de næste dage. Vejrudsigterne meldte om nærmest vindstille de næste dage, så vi overvejede at leje en bil. På nettet for at finde et godt tilbud, hvorefter vi besluttede os til at pakke vores tandbørster og så tage op og se på vin på Cortes de Cima. Det er en relativ ny vingård, der drives af en dansker, H.C. Jørgensen. Vi har smagt vin derfra og læst hans historie om at være den første i Portugal der dyrker Syrah. Kirsten ville i 'skoven', så det kunne vi så gøre på vejen.

Mandag den 10. oktober 2011

Sten hentede bilen klokken ti, og halv elleve kørte vi ud af Albufeira, med tandbørster og en rygsæk fuld af guides og kort. Først mod Silves, hvor vi ville se den middelalderborg med mauriske 'rødder', der dominerer byens skyline. Det var imponerende. Borgen var respektfuldt istandsat, og der var planter og træer, så borggården havde karakter af en park. Og så var der moderne skulpturer. En flok isbjørne, malet i forskellige farver og mønstre, af forskellige kunstnere; de var til

salg. Der var også ved at blive sat en skulptur op med sorte og hvide elefanter, det var ret flot. Efter besøget satte vi direkte kurs mod Cortes de Cima, for at nå frem inden de lukkede. Vingården ligger lidt udenfor Vidigueira.

Vinmageren viser stolt sin prøveproduktion frem i det hun kaldte sin legestue, et forsøgslaboratorium

Denne vingård ligger lidt syd for Evora (hvor vi var på vores forrige vinekskursion med Jørgen og Buller). Vi nåede frem i god tid og mødte faktisk hr. Jørgensen himself, da vi kom frem. Han viste os lidt af produktionen, og vi var med til at smage på årets høst efter første gæring: lidt tyk druesaft. Herefter blev vi overladt til en af vinmagerne, der gav os en grundig rundvisning. Det var dejligt uformelt, og meget informativt. Hun var meget glad for at arbejde der, for det var meget anderledes end på de andre vingårde. Her var der fire vinmagere, normalt er der kun en på en vingård, og det betyder, at der er et fagligt samspil, og de kan udfordre og inspirere hinanden. De har også en miniproduktion af forskellige vine, som de eksperimenterer med, hvilket hun nød meget, og som hun sagde 'det var et godt sted at arbejde'. Efter nogen søgning fandt vi et sted at overnatte i Vidigueira (desværre var der lukket på den 'agroturismo' som vi havde fået anbefalet), og også et sted hvor vi kunne få sortfodssvin, vin fra Cortes de Cima og en enkelt aguaiante, så alt i alt en meget vellykket dag.

Tirsdag den 11. oktober 2011

Det var lidt af et stramt program vi skulle

igennem, for vi skulle nå tilbage til Albufeira til fodboldkampen Portugal og Danmark. Vi kørte tilbage via Moura, Mertola hvor vi spiste frokost, til Serpa og kaffen indtog vi Loulé lige ved siden af det meget imponerende marked med rødt tag.

Kirsten skulle jo i skoven, og det var for at se korkeg. Vi så nogle lastbiler ladet med kork, og et par steder så vi korken stablet i pæne bunker. Vi stoppede også og så på de kæmpe bunker, det var ret imponerende. Vi kunne ikke forstå, at vi ikke så nogen korkege. De begyndte så småt at dukke op da vi kom længere sydpå; men først var de for små, syntes Sten. Så fandt vi en der var af passende størrelse og Kirsten

Udsigt over Mertolas tage

fotograferede og var henne og røre ved den, men den var ifølge Kirsten ikke rød nok. Stammen er rød lige efter den er blevet afbarket. Så nu måtte vi så finde nogle korkege der lige var blevet afbarket. Det lykkedes og Kirsten fik alle sine billeder i kassen (men egentlig skov er der altså ikke tale om). Vi benyttede lejligheden, hvor vi var i bil til at gøre nogle seriøse indkøb i et supermarked, for nu har vi planer om at skulle ligge for anker et par dage. Vi var tilbage i Albufeira lige efter fodboldkampen var begyndt, men vi fik set alle målene: to til Danmark og et til Portugal, en ok kamp, hvor selv de tilstedeværende portugisere roste det danske spil.

Willem og Jeanet kom og hjalp os med at heppe. Det er to hollændere, vi mødte første gang i Lissabon og siden er stødt på et par gange. De sejler i s/y Saudade (en Moody 33), og lader båden blive her i Albufeira, mens de

skal hjem til Holland for at tjene penge. Men først skal de til Spanien i en lejet bil og se Alhambra.

Kirsten får billedet af en korkeg i kassen

Onsdag den 12. oktober 2011

Planen var at sejle over til Parque Nacional de Ria Formosa og se om vi kunne finde en rimelig ankerplads ved Faro og derefter ankre ved Cullatra, hvor vi også lå for to uger siden. Planen holdt desværre ikke. Efter tre mislykkede forsøg på at kaste anker ved Faro, gav vi op. Bunden ville ikke holde ordentligt fast i ankeret og der var rigtig meget strøm. Efter planen fortsatte vi til Cullatra og ankeret bed første gang. Aftentur på øen og det er altså et dejligt sted i verden. Kirsten beskrev det, som et sted mellem Cuba og Anholt. Aftenens menu bestod af pølser og kartoffelsalat. Salaten inspireret af, hvordan man serverer kartofler her på egnen, masser af olivenolie.

Torsdag den 13. oktober 2011

Efter morgenbad og morgenmad tog Kirsten og jeg på landnavsfærd. Badetøjet og en flaske vand blev pakket og Sten satte os i land. Efter at have drukket formiddagskaffe med Sten gav vi os hen mod det lavvandede område, hvor bådene er lagt "på land". Det vil sige, at de ved højvande er sejlet så langt ind som muligt og så trukket lidt længere ind, så de ved lavvande står næsten tørt. Nogle af bådene ser ud til, at de nok skal komme ud at sejle igen, men med mange ser det ud som om det har lange udsigter med at komme ud af bugten. Der lå en tysk båd, hvor vi faldt i snak

med manden ombord. Han havde boet der i seks år. Når man havde sådant et sted, var der jo ingen grund til at tage til Caribien, hvor han i øvrigt havde været. Turen gik kun hjem til Tyskland, når han skulle se til sine børn og børnebørn, næste gang var til jul. Han var i øvrigt i gang med at renovere båden, en katamaran, og synes' ikke det var noget stort projekt, da han tidligere havde haft en træbåd fra 18 hundrede nogle og halvfjerds. Mens vi gik i det lavvandede område kom en mand, som snakkede en smule fransk og viste os hvad han havde samlet af muslinger, en lille halv spand, ikke noget stort udbytte af halvanden times arbejde. Kirsten og jeg fortsatte vores vandring ud over klitterne, der måske kunne sammenlignes med ørkenen på Anholt; ikke en sjæl mødte vi. Da vi havde gået tværs over øen, stod vi på en bred, lang strand, helt alene! Tænk vi havde det hele, helt for os selv. Så undgik vi at gøre bade-dragten og håndklædet vådt. Pragtfuld svømmetur!

Turen gik så tilbage mod havnen, hvor Sten kom og hentede os i jollen. Frokost fik vi land, inden vi tog ud til båden, hvor resten af dagen fortsatte som store badedag. Til aften fik stegte, store rejer med hvidløg og andet 'jams' á la Troland.

Fredag den 14. oktober 2011

Kirsten og jeg startede dagen med et morgenbad. Desværre var der ikke meget vind, og den der var, var... imod. Planer var at sejle til Vila Real de Santo Antonio. For at det skulle passe med tidevandet ud af Ria Formosa og tidevandet ind i Riga Guadiana, tog vi af sted klokken elleve i bragende sol. Ankomst kl. 15:25. Bøgerne skriver forskelligt om Villa Real Santo Antonio, ofte forkortet til VRSA. Én bog skriver, at den er præget af nedlagte tunfabrikker, en anden, at det er en fascinerende by, der har et gadenet, der er anlagt i kvadrater med flotte bygninger. Jo, der er i byens udkant nedlagte fabrikker, men det er bestemt ikke det, der dominerer byen. Det er en dejlig by, og der ikke er særlig mange turister, der har fået øje på den, og alene det giver en særlig ro over byen. Efter et par dage for anker, nød vi livet i civilisationen og de udmærkede brusebade i sejlklubben. Endnu en gang havde Stens

portugisiske telefon meddelt, at han ikke havde flere penge til data, hvilket vi ikke kunne forstå, da han for en uge siden satte €15 (600 Mb) ind. Sten måtte igen tage en snak med en Vodafone mand, og fik endnu en gang få en ny forklaring. Det er lidt frustrerende at vi ikke kan få enslydende svar, når vi spørger, og skal have forklaret, hvordan betalingsreglerne virker. Men summa summarum: vi har haft en go' Internet forbindelse her i Portugal, men vi er ikke helt sikre på, hvordan det virker.

Rødt flag: Kommunisternes hus i Vila Real Santo Antonio Smukt hus med grønne glaserede kakler og et rødt

Lørdag den 15. oktober 2011

Der er meget strøm i havnen. Havnen ligger næsten ude i floden, så tidevandsstrømmen løber lige omkring os; og så det kan ses. Gad vide, hvor meget vi kommer til at 'sejle' (på loggen) mens vi ligger her? Vi besluttede os til at ligge over, vi ville gerne se lidt mere på byen, og så skulle vi handle. Vi fik både set lidt mere på byen, og vi synes det er et fint sted og fik handlet, så vi har lidt proviant til et par dage op ad floden.

I en nyligt indkøbt bog med vandreture på Algarve kysten ligger en del af disse her langs Guadiana floden. En af turene er her lige nord for VRSA ved Monte Francisco. Midt på eftermiddagen fandt Kirsten og jeg en taxa og blev kørt derop, og blev sat af lige udenfor byen ved en grusvej. Det virkede lidt underligt, men taxachaufføren pegede ud over marsken og sagde noget opmuntrende på portugisisk. Vi fik et visitkort af ham, og kunne bare ringe når vi skulle hjem. OK, så vi vandrede ud over marsken. De informations

skilte der skulle være langs ruten, var blevet brændt af solen, men lidt vidste vi fra bogen. Det var et ret øde marskområde, der dog virkede knapt så øde da vejudfletningerne til broen til Spanien, løb rundt om os. Men skestorkene så vi og også saltudvindingen.

En stork har bygget rede på skorstenen på en (nedlagt) fabrikk skorsten i Villa Real de Santo Antonio

Søndag den 16. oktober 2011

Manøvrer mulighederne i havnen er stærkt begrænsede med det tidevand, der løber her, så selv om vi ventede med at tage af sted til stille (slack) vand, var der rigeligt at se til. Det var midt på dagen, og selv om strømmen skulle vende, så var der rigelig strøm til, at vi skulle planlægge med det. Mens vi havde ligget ved broen havde vi "sejlet" fem sømil på loggen. Nå, men af sted skulle vi, og vi slækkede forsigtigt fortøjningerne, mens vi fandt ud af hvilke der holdt og hvordan, og forsøgte os med maskinen indtil vi var sikre på, hvordan den kunne trække os. Da vi havde tjek på det, så slap vi fortøjningerne i aftalt rækkefølge og sejlede ud. Hvor det nemt når man kan (tak Sten)! Puhh.

Grænsefloden Guadiana, er bare smuk. Det var tyve flotte sømil i høj sol, selv om vi for første gang lang til så små skyer på himlen, meget dekorativt. Vi var i Alcutim klokken halv fire, og der var ledige pladser ved broen. Alcutim er et lille sted, med en borg, lige over for den spanske by Sanlucar de Guadiana. Vi tog Alcutim i øjesyn, fik os en kop kaffe på torvet. Det er ikke en stor by, men her er dejligt. Kirsten har været her før, og af forskellige grunde fik hun ikke sortfodssvin dengang.

Derfor insisterede hun på at invitere os ud og spise sortfodssvin. Det fik vi så her til aften, og til og med - med en vin fra Jørgensen (den 'billige' Chaminé, 69,95 i DK €5.40 i den lokale), det er næsten ved at blive husets vin. Dejligt lille sted, her bliver vi et par dage.

Mandag den 17. oktober 2011

Det at sidde i cockpittet, og bare nyde at se floden løbe forbi, er bare helt OK for mig. Her er stille. Der ligger en hollænder bag ved os, han har ligget med båden på floden her i seks år. Om formiddagen tog vi os sammen og gik op og så på fortet og museet deroppe, fint sted, med en fin udsigt og i borggården var der blomster som i en have, en dejlig oase. Vi fik mixed grill til frokost på restauranten lige 20 meter fra båden. Da det var blevet køligt sidst på eftermiddagen, satte vi jollen i vandet for at tage til Spanien, Sanlucar de Guadiana. Byen ser flot og majestætisk ud her fra denne side, som den ligger neden under en kæmpe borg. Vi kom derover og den café vi kunne finde var lukket. Men vi fandt en åben købmand og fik købt lidt lokal ost, en lagret hård fåreost som selv jeg synes er OK, og som Kirsten og Sten er vildt begejstrede for. Men ellers skete der ingen ting, Vi tog tilbage for at nyde byen fra den portugisiske side. Kirsten lavede rejkekager til aftensmad, hun havde ikke prøvet det før, men de var gode, dejligt at være forsøgskaniner for dem.

Tirsdag den 18. oktober 2011

Til formiddag kom vi i snak med en englænder, han havde også levet her på floden i seks år! Han mente ikke at paradiset kunne være så godt som her (hvortil Sten sagde, at det var sådan set det samme for ham, for han planlagde ikke at komme paradiset), gad vide hvor mange af de både der ligger for anker her er ved at gro fast? Gummibåden har de sidste gange vi har været ude i den, taget mere vand ind end vi synes var sjovt. Vi tog den op på broen i går aftes for at se, om vi kunne finde hullet, det kunne vi! Det ser ud til, at det er nogle svejsninger, der er gået op, så vi vaskede den ordentligt i dag for at se, om vi kunne stille en mere præcis diagnose. Den blev vasket, og det er nogle svejsninger, der er gået (båden er 12 år). Om Sten selv kan lime

det, eller vi skal til en professionel med den, det må vi finde ud af. Vi ser på det, når vi kommer til Sevilla.

Rio Guadiana er et meget fredeligt hjørne af verden. Troldand ved broen i Alcutim

Ja, nu ser det ud til at vi kommer til Sevilla. Vi har jo ikke haft nogen aftale. Vi har prøvet at skrive, men fik ikke svar. Så satte vi Carme fra Barcelona på sagen, så fik vi en ny e-mailadresse og et svar vi ikke forstod. Så var Carme ind over igen: Nu har vi så fået at vide, at vi der er plads, at vi er velkomne og at prisen er rimelig. Så nu ved vi hvor vi skal være til vinter. Det faldt først rigtig på plads i går, så vi er lidt lettede.

Kirsten og jeg ud ville ud at gå igen. Jeg havde fundet en tur i min bog på otte kilometer, og det syntes vi var passende. Der var lidt problemer med at finde en taxa, der kunne køre os de ni kilometer til Laranjeras, hvor turen startede. Det lykkedes dog, og vi kom af sted. Taxachaufføren kunne ikke meget sprog ud over Portugisisk, så vi opgav at forklare hende, at vi skulle hentes. Vi havde jo telefonnummeret, og der var sikkert en café, som kunne ringe for os, det havde vi jo prøvet før.

Vi gik en dejlig tur, den første del af turen var langs floden sydpå. Så drejede den ind i land, og vi kom lidt op i bjergene og havde en pragtfuld udsigt over floden. Vi kom gennem to landsbyer: Alamo og Corte de Donas. Der var ikke meget liv i byerne, men vi så da grisehold, fåre- og lammehold og lidt vinstokke, så lidt landbrug var her. Men bjergene var domineret af egetræer, oliven og pinjer. Meget flot landskab. De eneste problemer, vi

havde på turen, var at finde mærkerne, især når vi skulle ud af byerne. Nogle steder måtte vi gå tilbage og finde forrige mærke. Men det gik fint, vi for ikke vild og kom tilbage til vores udgangspunkt, hvor der lå en lille café. Vi fik os en sandwich og halvanden liter vand. Da jeg spurgte om de ville ringe efter en taxa, var det ikke muligt, for der var ikke mobil-dækning her, så vi skulle gå 100 meter ned ad floden for at række en antenne. Det gjorde vi så, og da jeg fik fat i taxakontoret, var der ingen taxa. Jeg forstod ikke præcist, hvad der blev sagt, men Kirstens og min konklusion var, at vi ville begynde at gå tilbage af vejen og så blaffe. Vi ringede til Sten og fortalte ham om planen. Han gik straks op til turistkontoret for at undersøge taxasituationen. Den var ikke god: der er kun en taxa i byen, og den var travlt optaget i dag. Sten blev pr. sms underrettet om, at vi var ved godt mod, mens vi travede ud af landevejen. Der var ikke mange biler på vejen i dag, og de der var, kørte den modsatte vej. Den første bil der passerede os vi vores retning, kom efter tre kvarter og den tog os op! Det var Marta, der var arkæolog og ikke umiddelbart skulle til Alcutim, men kendte til situationen med manglende taxaer og biler på denne strækning, så hun kørte os til byen. Meget sød pige, der snakkede udmærket engelsk. Straks vi sad i bilen blev Sten orienteret om, at vi var reddet. Sten havde da startet sin egen undsætningsaktion: Han havde sadlet sin cykel fundet vores vandkaraffel og fyldt den med vand, for det tilfælde at vi skulle være fuldstændig dehydreret når han nåede os. I tilfælde af, at vi begge var fuldstændig udmattede var hans plan at kaste os op på cyklen. Undsætningsekspeditionen nåede lige udenfor byen, hvor vi mødte ham. Da vi kom ud af bilen råbte Kirsten og jeg på øl. Den tur vi havde troet var otte kilometer, var på min Endomondo tracker blevet til mere end elleve kilometer, oven i det: de fem en halvkilometer vi var gået, inden vi blev samlet op, jo vi havde gjort det godt. Det vi troede skulle være en frisk formiddagstur, blev til et heldagsprojekt. Til middagsmad serverede Sten pølse, ost og brød og vi fandt husets vin i det lokale minimarked.

Azuleiros på en roklub i Vila Real, teknikker er helttraditionel, men

Onsdag den 19. oktober 2011

Der skulle opdateres dagbog og holdes ferie i dag. Jeg skrev, Sten sorterede billeder og arbejdede med de serier vi skal vise i hjemme i sejlklubben, i Nivå og til årsmødet hos 24-timers sejlerne. Kirsten var ude og gå i byen og på fortet og læste også i sin bog.

Torsdag den 20. oktober 2011

Tidevandet skulle vende inden vi smed fortøjningerne, for vi skulle jo have tidevandet med os ned ad floden. Klokken 11 sejlede vi, og det gik hurtigt mod Villa Real, meget hurtigt! Vi var fremme klokken kvart i tre, med kun 11 sømil på loggen. På vejen op havde vi 18, og jeg tror, der er 23 sømil i virkeligheden. Turen på floden er smuk, vi nød den også denne gang. Man (Sten og Kirsten) var blevet enige om, at jeg skulle lave mad, da vi kom frem. Egentlig var der ikke noget der tiltalte os oppe i byen, men restauranten ved havnen, så fin ud. Der gik vi så op. Sten og jeg valgte sortfodssvinekotteletter og Kirsten valgte et spid med sortfodssvinekød og rejer. Det viste sig, at der kun var én reje, men den var 12 cm lang. Kirsten var ved at besvime da hun så spiddet, så meget kød - ja der var rigtig meget kød. Også Sten og jeg selv fik rigeligt kød. Det var godt båden lå så tæt på; vi vaklede tilbage.

Fredag den 21. oktober 2011

Om formiddagen gik Kirsten og jeg en tur ud til indsejlingen af Ria Guadiana. Derude var der en dejlig strand, og vi ærgrede os over vi ikke havde badetøj med. Kirsten fik samlet et

par skaller, som hun mente, der var plads til i kufferten. Inden vi var kommet tilbage, havde vi gået 11 kilometer. Undervejs fandt vi markedet og fik købt et kilo friske oliven som Leila har bestilt. Da vi kom tilbage, fandt vi en halvanden liters vandflaske, hvor de lige præcis kunne være i, så de var klar til at komme i Kirstens kuffert. I aften skulle vi bare have noget let, vi gik op til snackbaren til restauranten og fik en burger. Det var måske lidt for let, men vi kunne som godt leve flere dage, på det vi fik i går.

Lørdag den 22. oktober 2011

Kl. 6.00: Vækkeuret ringer, Kirsten skal rejse i dag og vi vil sikre hun får noget at spise og drikke, inden hun skal med flyveren til det kolde nord

Kl. 7.00: Taxa ved havnekontoret, vi tager en tårevædet afsked med Kirsten, og håber hun har fået nok sol så hun kan klare vinteren i Danmark

Kl. 7.05: Sten og jeg er tilbage på køjen, for det er jo mørkt, meget mørkt.

Kl. 11.00: Afgang fra Vila Real Santo Antonio

Kl. 17:20 (UTC +1) / 18:20 (CET+1),

Ankomst til Mazagón, så nu er vi i Spanien igen.

Fra La Linea til Cartagena

Søndag den 2. september 2012

Flyveren landede i Malaga helt efter planen klokken halv otte. Lige som sidste eftersommer er Kirsten med os. Det skal nok blive hyggeligt. På forhånd havde vi undersøgt bus og togforbindelserne herfra og til La Linia og fundet ud af, at de ikke var de bedste sent på aftenen. Vi havde derfor bestilt en taxa på forhånd, og chaufføren stod i lufthavnen og ventede på os. Halvanden time senere var vi i La Linia.

Derhjemme havde vi læst om de skovbrande, der har hærget omkring Malaga, og vi kørte gennem store områder, der var brændt af. Det havde også sat sig spor i La Linia. Troland var dækket af et pænt lag støv, som vi fik at vide, var faldet de sidste to dage; det var aske fra skovbrandene. Vi var lidt spændt på om rengøringen af det skulle blive lige så stort et projekt, som det vi havde haft i Rabat. Det må vi se på i morgen. Vi fik hurtigt gjort Kirstens værelse klart og så gik vi op til La Linia og fik tapas og et enkelt glas rødvin. Dejligt at være tilbage i Spanien igen!

Mandag den 3. september 2012

Der var ikke meget mad om bord. Heldigvis var der åbnet en lille café på kajen, så vi kunne starte dagen med få os en kop kaffe med ristet brød til, og så var vi jo lidt i gang. Så gik Sten og Kirsten i gang med kost og spand på dækket, og jeg gik i gang med at rydde lidt op under dæk. På grund af den omgang med "Kaliffens Hævn" som Sten og jeg led af, inden vi tog hjem i juli, var der ret rodet om bord. Det fik vi gjort noget ved. Sten og Kirsten gik op og handlede i det lokale Mercadonia supermarked, så vi fik forsyninger om bord, og nu kan vi klare os et par dage. Hen under eftermiddagen lignede Troland et skib igen, og vi gik os en tur for at se på bademulighederne langs kysten. Kirsten er et badedyr, så hun er meget interesseret i bademulighederne.

Umiddelbart så vejrudsigterne ud til at vi skulle blive her et par dage; Levanten blæser kraftigt fra øst. Vi vil nemlig gerne have rimelig vind når vi skal sejle rundt om klippen.

Der kom en tekstbesked fra Ulf og Sara, som vi havde lært at kende i Sevilla. Ulf er svensk og er

gift med Sara, der er fra Sevilla. De har en båd der er hjemmehørende i Sevilla, men som de er på sommertur i nu. De ligger nu i Marabella og vil sejle til Sotogrande i morgen. Inden vi lagde os til at sove, så vi på vejrudsigten igen og på afstanden til Sotogrande.

Dejligt at være på havet igen, Costa del sol

Tirsdag den 4. september 2012

Der er bare 11 nm til Sotogrande. Vinden skulle tage til i løbet af dagen, så vi rubbede neglene og kom af sted kvarter i ti, med kurs mod Sotogrande. Vores log havde svært ved at komme i gang, strømmen var i mod os og vinden kørte rundt om klippen, så det ville noget. Ikke at det var svært, men lidt træls. I starten var det kryds, men da vi kom rundt om Gibraltar fik vi så slæk på skøderne; men så kom fiskenetene. Fra ret små fiskebåde sættes der kilometer lange flydenet. De er markeret med bøjer, men de er lidt svære at få øje på, for de er ikke så store. Første net gjorde fiskerne os opmærksom på, og så havde vi set systemet, så de næste to kunne vi klare os rundt om uden anvisninger. Det blev dog til slalomsejlad. Vi kom til Sotogrande ved tretiden og havde sejlet 18 nm på loggen. Vi fik anvist en plads. Her er god plads, måske er det på grund af prisen. Dette er uden sammenligning den dyreste marina, vi har ligget i på vores tur (€45/døgn). Men her er pænt, ... og helt uinteressant. En times tid efter vi var kommet, kom Ulf og Sara. Det var dejligt at se dem igen. De har sejlet i en månedstid her langs kysten og har bemærket, at der har været plads i alle havnene. Det plejer der ikke at være i højsæsonen, så krisen er virkelig begyndt at kunne mærkes. Vi spiste aftensmad

sammen med dem på en af restauranterne her på havnen. Vi syns, vi ville smage noget af det tun der var fanget af de fiskere vi havde set i dag, og det gjorde vi. Det fortrød vi ikke! Det var meget lækkert. Vi var godt trætte da vi kom tilbage til Troldand og havde en plan om at sejle videre i morgen, - ikke nødvendigvis tidligt.

Onsdag den 5. september 2012

Den plan vi havde i går aftes da vi gik på køjen holdt ikke. Da vi havde set vejrudsigten igen, viste det sig at det ikke bare blev bidevind, men rent kryds op langs kysten, så planen blev at vi bliver her og ser lidt på, hvordan det udvikler sig. Ved elleve tiden vinkede vi farvel til Ulf og Sara, de skal til la Linia, så de har rigtig fin vind, så det blev nok en komfortabel tur.

Torsdag den 6. september 2012

Det føltes som om at vinden var fin, da vi stod op og gjorde os klar til at sejle. Men da vi lå ved havnevæsnets ponton for at afregne, kørte vinden rundt med en anseelig styrke. Vi tog det roligt, for vejrudsigten lovede at vinden skulle løje af og gå mere i syd hen over middag. Vi sejlede ud af havnen klokken ti minutter over ti. Vinden stod lige i mod og blæste 5-7 m/s, så vi krydsede for storsejlet med motoren til hjælp. Det med at vinden skulle gå mere i syd holdt ikke, men vinden løjede, så vi tog storsejlet ned og gik for motor direkte mod målet: Marbella. Vi havde egentlig ikke høje forventninger til marinaen i Marbella. Der er to marinaer her i byen. Ulf og Sara anbefalede Marina La Bajadilla, og sådan blev det. Der blev vi positivt overrasket, for der er fiskeri fra havnen, så der er liv omkring fiskebådene. Marinaen er ikke særlig stor og de tager ikke de megastore lystbåde ind, og det betyder der er en rar stemning. Sæsonen er dog ved at være forbi, så der er mange ledige pladser. Da vi havde fået anvist en plads og lå trygt fortøjet, så vi at der lige foran stævnen var en fiskerestaurant. Det blev straks besluttet, at jeg skulle lave mad i aften. Da vi gik op for at kigge nærmere på forholdene, så vi at badestranden ligger lige bag ved restauranten. Vi fik os en øl på en bar ved stranden og tog os en dukkert. Så blev der dømt 'fri leg' indtil jeg skulle lave mad. Sten og Kirsten gik op og så på byen, jeg læste i min bog.

Fredag den 7. september 2012

Vi besluttede os til at blive liggende, og nyde badestranden. Kirsten og jeg startede fra morgenstunden med et havbad og Kirsten fulgte det op med flere i løbet af eftermiddagen. Marinaen ligger i udkanten af Marbella, men der er forretninger blandt andet er kæmpe supermarked, så vi benyttede lejligheden til at få fyldt forsyningerne op.

Stranden bliver stadig brugt flittigt

Lørdag den 8. september 2012

Med hensyn til havne, ankerpladser og marinaer er denne kyst ikke særlig spændende, så vi skal nok i gang med nogle lange hug, for at komme frem langs kysten og forbi de store områder med turistsiloer. Vækkeuret ringede klokken seks, og vi var ude af havnen klokken kvart over syv. Der var knapt 70 sømil til Marina del Este, der var dagens mål. Vinden var skiftende 1-2 m/s, så det blev motorsejlad i 27 graders varme. Vi skiftedes til at gå under dæk for at kompensere for den manglende nattesøvn, grundet vækkeurets tidlige aktivitet. Marina del Este havde Bent og Karin anbefalet, og det er egentlig et ret hyggeligt sted. Marinaen er ikke stor, og er bygget i forbindelse med det ferieboligudviklingsområde, men det fungerer fint, og lige nu er her bestemt ikke overrendt. Aftenens menu var spagetti carbonara, hvortil vi nød en flaske spansk rødvin. Vi gik på køjen ved ellevetiden og faldt om efter en lang dag på havet.

Søndag den 9. september 2012

Overliggerdag. Mine vandrestøvler, der blev gået fra hinanden i Marokko, er ikke blevet gjort

ordentligt rene siden vi gik i Atlasbjergene. Det ordnede jeg nu, så de er klar til at blive limet. Det er North Face støvler, der er faldet ret meget fra hinanden, men det kan forhåbentlig klares med noget lim, så de kan klare en sæson mere. Ellers var der vasketøj, der skulle vaskes. Solen er altså hård ved glasfiberen, så Sten begyndte at give de snavsede steder på overbygningen boat rubbing så de er klar til at få en gang voks, når solen forsvinder bag bjergene i aften. Alt det rustfrie stål trænger også til en omgang rubbing, det var også i dag det skulle ske og endelig fik søgelænderet benzin, så det blev affedt, det pyntede også! Alt i alt en udbytterig dag, men man skal ikke undervurdere den tid der skal bruges til at holde båden ship-shape.

Mandag den 10. september 2012

Vi kom fra Marina del Este kl. 7:30. Marine-roen, var der ikke på klokkeslettet syv og så tog det jo lidt tid at få ordnet papirer. Vi havde endnu en gang godt 60 sømil foran os. Der var ikke meget vind, så det gik igen for maskine. På et tidspunkt så det ud som om, at der var ved at komme lidt vind, men det forsvandt hurtigt igen. Tilgængæld havde vi i dag strømmen med os, til tider op til halvanden knob. Det gav lidt skub i skøjten, så vi var fremme i Aquadulce allerede kl. 17:00. Jeg blev sat til at lave mad og vi spurgte pigerne på havnekontoret, hvor vi skulle gå hen. De anbefalede et par steder, og vi faldt ind det første sted, - og blev hængende, sammen med de lokale. Da vi kom tilbage, gik der ikke længe før vi faldt omkring-kuld, med hver vores bog.

Tirsdag den 11. september 2012

En af grundene til at vi lagde os i Aquadulce, var at der ikke er så langt til Almeria, hvor der ligger en fæstning, Alcazaba, oprindeligt anlagt af araberne. Almeria var en stor handelshavn, mens araberne var her. Efter de de kristnes generobring, rettede Ferdinand og Isabella deres øjne mod Sydamerika, og så mistede Almeria sin betydning og Cadiz kom i centrum. Vi tog en taxa ind til Almeria. Alcazaba er et meget flot anlæg og ligger oppe over byen, med fine haver og rislende vand. Der er desværre ikke bevaret nogle mosaikker i de huse der er tilbage, men det var en fin oplevelse, at gå rundt der i flot

solskinsvejr. Det var også en fin tur gennem den gamle bydel ned til byens centrum, hvor vi var blevet anbefalet en tapasbar af pigerne på kontoret i marinaen. Der fik vi en øl og tapas, men denne gang blev vi ikke hængende, men gik lidt rundt indtil vi fandt et sted hvor vi tog dagens menu. Derefter slentrede vi lidt rundt og fandt en taxa som bragte os tilbage til Aquadulce.

Muren omkring Alcazaba er imponerende

Onsdag den 12. september 2012

Vi havde afregnet med marinaen i går, så vi kom ud af havnen i Aquadulce 7:00 og nul – dut. I starten var der ingen vind fra forskellige retninger, så det gik for maskine, men da vi var godt rundt Cabo de Gata, tog vinden lidt til fra syd og vi satte sejlene, med spilet genua. Vinden tog langsomt mere til, men når man sejler med den, så lægger man jo næsten ikke mærke til det. Da vindstyrken nåede de 9-11 m/s gik vi i vinden og tog storsejlet ned og gik så for genuaen alene, til vi var lige uden for havnen. Havnen i Garrucha er kæmpestor, og der lå to meget store jernskibe og lastede grus. Inderst i havnen er der lagt ny flydebroer ud til omkring 50 både. Da vi kom ind blæste det ret meget og der stod pæn krapsø i havnebassinet. Vi lagde os ind ved dieselpontonen klokken halv fem, og havnefogeden var der og sagde, at vi skulle blive liggende et par timer til vinden var taget af. Mens vi ventede serverede velfærdsofficeren (i dag var det Sten, der havde den tjans) Cava med skinke og ost. Vinden tog af ved syvtiden og vi fik anvist en plads på broen lige ned foran havnens restaurant! Igen måtte jeg på den: lave mad; dejlige tapas med rødvin.

Alcazaba i Almeria

Torsdag den 13. september 2012

Ved en beklagelig fejl, kom jeg til at kigge ned i vasketøjsposen, kun for at opdage at der var noget tøj, der trængte til at blive vasket. Det var muligvis også forklaringen på at Sten ikke kunne finde sine bermudaskjorter. Så der blev dømt vask. Der udestod også noget kontorarbejde og Kirsten ”bygger broer” i Norge og Tanzania; hvilket hvilket vil sige hun læser Jan Guillou’s Brobyggerne. Der blev slappet af og holdt ferie. I dag blæser Levanten friskt fra øst; men morgen håber vi så at komme videre til Cartagena, hvor vi regner med at blive et par dage og tage en tur ind i landet inden Kirsten forlader os onsdag.

Fredag den 14. september 2012

Kun 50 sømil til Cartagena fra Guaracha. Vi var ude af havnen klokken tyve minutter i otte. Der var som sædvanlig ingen vind fra forskellige retninger, så det gik for maskine. Vi skiftedes til at tage vores tørn på puden, så vi var vel udhvilede, da vi nåede frem klokken halv seks. På vejen så vi en stor flok delfiner, der var ude og jage, så de havde desværre ikke tid til at komme og lege med os. Vinden kom heldigvis ved totiden: 4-5 m/s fra vest nord vest, så vi havde fin sejlads om eftermiddagen. Da vi kom ind undersøgte vi mulighederne for at leje en bil og købte busbilletter til Kirsten. Hun skal jo hjem på onsdag. Så er det på plads.

Lørdag den 15. september 2012

Det er lidt dumt at leje bil i weekenden, for der er udlejningskontorene lukket, så men skal hente bilen inden klokken to om lørdagen. Det

gjorde vi så, men regnede først med at køre i morgen søndag. Dagen brugte vi til at kigge på Cartagena, hente bilen og købe lidt ind. Kirsten var på museet og fik set det store romerske teater, det må vi have til gode. Som sagt, er mine vandrestøvler ved at falde fra hinanden; og der er udsalg i Cartagena, så da vi faldt over et par Timberland vandrestøvler, godt nedsat prøvede jeg dem og købte dem. Da jeg forleden dag havde rensset støvler, rensede jeg også Stens. Han har været meget glad for dem i rigtig mange år, men også de færdige. Vi sugede luft ind og købte også et par til ham. Sikke mange penge man kan spare på udsalg!

Vi havde set det fra havet, store områder, dækket af plastik. Her dyrkes der vin under plastik.

Søndag den 16. september 2012

Murcia er Spaniens mindste region. Den er ikke underinddelt i "amter" eller hvad der svarer til det. De vigtigste produkter er frugter og grøntsager som de dyrker under plastik: "Plastic-cultura". Det ser besynderligt ud ude fra havet, de store blanke marker. I Pilots advares der imod at efter blæsevejr, kan store plastikstykker have revet sig løs fra markerne og blæse til havs og drive rundt, med fare for at blive fanget i skruerne på skibene. Det ser ikke mindre besynderligt ud fra land, selv vin dyrkes under plastik. Søndag morgen satte vi ud mod naturparken Sierra de Espuna, hvor der skulle være muligheder for at gå nogle fine ture. Vi tog de små veje og havde en fin tur derop. Fra Cartagena kørte vi via Las Palas og Cuevas de Reillo til Alama de Murcia, hvorfra vi kørte til parken. Vi fandt informationskontoret og fik udleveret kort. Det var måske OK kort, men vi skulle lige

vænne os til at de asfalterede veje, var nogle meget tynde- næste usynlige striber på kortet, at de asfalterede stier, var svære at se og at muldyrstierne var trukket op med en fed linje.

Nationalparken Sierra de Espuna

Da vi havde fundet ud af det system, gik det fint. I øvrigt var stierne fint afmærket. Altså Kirsten havde ikke svært ved at se dem, efter hun havde fejlet visne blade og grene væk fra de klipper de var malet på. Vi gik en fin tur og halvvejs på turen var der en restaurant, hvor vi fik en fin fin frokost. Vi spurgte om der var mulighed for at overnatte der. Det var der! Dér, midt i naturparken, med mulighed for at opleve lyset når solen både går ned og står op. Skønt. Vi gik tilbage til vores bil. På vejen så vi en gruppe mufloner, en slags får (vist i øvrigt alle fårs stamfader) med lidt pels og nogle kraftige horn, ret dekorative. Vi kørte derop, stille og roligt og så en anden del af naturparken. Restauranten lukkede om aften, så vi fik det arrangeret sådan, at vi fik en flaske vin og nogle tapas og lidt salat over, så vi ikke sultede. Da vi blev indkvarteret i vores lille lejlighed med to soveværelser med stue og kogeniche, fik vi at vide, at der boede tre danskere i nabohuset! En mormor, en mor og et barnebarn. Vi fik at vide, at de var meget sky og tilbageholdende. Det var underligt at tænke, at når der kun var to gæstehuse i det område, at det så lige var danskere der skulle være her. Og så mange danskere har vi heller ikke mødt. Sidst på eftermiddagen sad vi udefor vores hus og nød en pilsnerøl, mens de sidste gæster var ved at dampe af, hjem til byen. Vi nød at vi kunne blive siddende og skulle tilbringe natten her.

Der kom en dame ud af nabohuset, hun var også overrasket over, at skulle have danskere til naboer. Hun så skeptisk på vores telefoner og tablets og fortalte, at når hun, hendes datter og barnebarn var her, så var det fordi de ikke kunne tåle strålerne fra mobiltelefoner og de trådløse netværk. Herude midt i naturparken kunne de slippe for alt det. Vi slukkede straks for alle vores gadgets og hun var taknemmelig. Vi snakkede længe med hende, og hørte om deres fortrædeligheder, hvor svært det er at leve med den slags handicap. Hendes barnebarn Benjamin på otte år kom ud og deltog i snakken. Han nød helt klart at snakke dansk med nogle andre end sin mor og mormor. Han deltog ivrigt og viste os de papfigurer han havde samlet ud af samlesæt, man kan købe i de kinesiske alt-muligforretninger. På et tidspunkt undskyldte mormoderen at han var så ivrig, med at han jo savnede sociale relationer. Vi snakkede længe med mormoren og Benjamin; de vidste ikke hvor længe de ville blive her, men det var jo et godt sted, for der var jo ikke så mange stråler. Godt nok var der et problem her, for militæret havde en stor radar på et af parkens bjerge, men den kunne de godt finde skygge for. Det må være vanskeligt at skulle leve på den måde. En stor del af sommeren havde de boet på campingpladser, uden for strålernes rækkevidde.

Aftensmaden i vores lille lejlighed i Sierra de Espuna

Da de skulle ind og spise, sagde vi godnat, og Benjamin ville give Kirsten en gave: en af hans tre papfigurer. Kirsten sagde tak, men nej tak, for hun havde kun en meget lille kuffert og skulle meget snart hjem til Danmark. Det varede

heller ikke længe før vi trak os tilbage og spiste vores tapas for åbne vinduer mens solen forsvandt, og vi talte en del om Benjamin.

Mandag den 17. september 2012

Da vi var kommet op, fik vi os en kop kaffe på Cafeen, inden vi kørte videre ud af parken på vestsiden. På vejen fandt vi et sted, også inde i parken, hvor vi kunne få mere kaffe og et stykke ristet brød. Planen var at køre nordpå til Bullas og derefter nordvestover til Caravaca de la Cruz som en gang om året er et mål for mange pilgrimme. Det gik ikke liige efter planen; af en eller anden grund kom vi for langt sydover til La Paca inden vi svingede mod nord til Caravaca de la Cruz. Der spiste vi frokost, hvorefter vi kørte mod Murcia. Vi kørte forbi et stenbrud, hvor de brød marmor. Det satte ligesom et punktum for vores overvejelser om hvorvidt den lyseklippebund var kalk eller hvad. Det sidste stykke ind mod Murcia kørte vi langs floden Rio Argos. Her fik vi indtryk af, hvad man kan få ud af jorden i dette varme klima, når der er vand til rådighed til kunstvanding. I Murcia fandt vi en centralt beliggende parkeringskælder, hvor vi parkerede bilen inden vi gik ud for at finde et sted at overnatte. Vi fandt hurtigt et hotel, som havde et dobbeltværelse med opredning; og så gik vi ud for at finde noget at spise.

Vi slentrede rundt i byen og fandt et sted, hvor vi kunne se på mennesker, pæne bygninger og nyde et glas Manzanilla ("hele tre ting"). Vi havde svært ved at skulle flytte os for at finde et andet sted og for at spise. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi tænkte på og talte stadig meget om Benjamin; det må være svært at leve uden sociale kontakter med jævnaldrende.

Tirsdag den 18. september 2012

Vi nåede ikke at se domkirken i går, lige da vi kom til den, lukkede de dørene, men vi var klar her til morgen. Det er en meget flot kirke og byen bærer helt klart præg af at være regionshovedstad, om end for en lille region. Vi skulle aflevere bilen inden to, men havde heldigvis tid til at køre ud til Mar Menor som er Murcias svar på Ringkøbing Fjord. En aflukket fjord kun med gennemstrømning ind og ud to smalle steder, og

derfor med stillestående vand, som i dette klima skulle holde de 26 grader året rundt.

Der høstes mandler: maskinen folder en paraply rundt om træet, ryster så træet; maskinen folder paraplyen sammen og tømmer den ned i en lastbil.

Meget fascinerende og helt klart et sted der tiltrækker mange mennesker i ferien, men lige nu virker det lidt tomt og øde. Fra Mar Menor kørte vi lidt længere ud mod Cabo de Palos, som vi skal se at komme rundt om en af de nærmeste dage. Vi kørte hjem til Cartagena og afleverede bilen. Kirsten inviterede på middag for det er hendes sidste aften, og den nød vi på en restaurant lige her ved havnen, efter vi havde gået byen rundt for at finde et sted, der talte til os netop i dag.

Onsdag den 19. september 2012

Sidste år da Kirsten skulle hjem var det overskyet og jeg tog lange bukser på, og fik dem ikke af før det blev forår. I morges var det overskyet og det regnede! Da jeg ikke har planlagt, at det skal være efterår nu, tog jeg nederdel på. Vi fulgte Kirsten til busstationen og drak en kop kaffe, inden vi hun stod på bussen. Åh, det er altså vedmodigt at sige farvel, for hun passer så fint om bord.

Barcelona

Onsdag den 20. marts 2013

I formiddags flyttede vi kajakker, sejl, o.m.a fra forrummet til vore kahyt, så der bliver plads til Kristen og Birthe, der kommer i morgen. I eftermiddags begyndte vi så en ny fase i vores spansk indlæring. Vi mødtes med en lærer på en café for at finde ud af, om vi kunne få noget ud af nogle timer. Victoria hedder hun, og vi har foreløbig aftalt halvanden time to gange om ugen. Vi vil meget gerne have fat i datid og fremtid, og med fire forskellige datidsformer er der noget at se til.

Fredag den 29. marts 2013

Vi er ved at få lunere vejr, og de sidste par dage er der begyndt at dufte af forår her på havnen: Maling, styren og andre organiske opløsningsmidler.

Som foråret kommer er vi også blevet konfronteret med, hvad vi egentlig vil i sæsonen. Ind til videre ser planerne sådan her ud: Afgang Barcelona omkring 1. maj. Relativt hurtigt sydpå og forhåbentlig til Formentera og Ibiza i løbet af en god uges tid. Her en uge eller to og så videre til Mallorca. Mallorca fra slut maj og det meste af juni og herfra til Menorca i en uges tid eller to.

Herefter står mulighederne stadig åbne bl.a. fordi vi har en rejse til østen i støbeskeen. Dels et besøg på Stens brors skole i Cambodia (med indlagt pligtarbejde), dels et besøg hos fætter i Indonesien. Under alle omstændigheder skal vi finde et sted, hvor Troldand kan efterlades (og hvis vi skal til østen og derefter fejre jul i Danmark skal det helst være på land). Det kunne dels være tilbage på den spanske side eller måske i Italien. Både Cagliari på Sardinien og Palermo på Sicilien er under overvejelse. Vi er også ved at gå i klargørings-mode: Det første projekt var at få flyttet en lynlås på sprayhooden.

Så kunne vi jo vaske skibet, mens den (sprayhooden) ikke var på. Men så blev der lidt panik her om bord: Symaskinen begyndte at sy af sig selv igen!! Og også denne gang lugtede det mærkeligt fra fodpedalen. Men denne gang nyttede det ikke bare at rense og ellers tage sig kærligt af maskinen. Det skete selvfølgelig,

mens sprayhood'en var splittet til atomer, fordi der skulle flyttes en lynlås. Nu prøver vi på at finde ud af om der et eller andet sted er nogen, der har en Reeds symaskine til salg? Vi ved godt at de ikke er billige, og den behøver ikke at være elektrisk. Men vi vil selvfølgelig også se om vi kan finde en symaskine-mekaniker, der kan redde en Singer fra 1974.

Kirsten og Birthe ankom helt efter planen sent torsdag den 21. marts. Vi tog imod dem med tapas og cava og rødvin, så de fik en fornemmelse af at være i Spanien. Vi så ikke meget til dem, for de var meget flittige turister. De var heldigvis tilbage om aftenen, så vi kunne få talt lidt sammen, og de kunne få hvilet deres fødder. Fredag inviterede Kirsten i byen og vi fik en fin Paella på en af vores havnerestauranter. Søndag aften havde vi købt billetter til Palau de Musica for os alle fire. Der spillede de Bethoven's niende symfoni og Carmina Burana. Begge musikstykker ledsages af kor, og der var virkelig tryk på. Bagefter inviterede Birthe på middag, som vi indtog på en baskisk restaurant bag Santa Maria del Mar, super lækkert. Jomfruerne (de bede jo i jomfruburet) rejste hjem mandag midt på dagen, så vi havde god tid til at komme op og vinke farvel.

Biltur på Sicilien

Tirsdag den 22. juli 2014

I går landede Kirsten i Catania ved halv to tiden. Vi tog en bus dertil, for vi ville tage i mod hende og leje en bil. Det smuttede lidt med tidskoordinationen, vi kom lidt for sent, men heldigvis findes tekstbeskeder, så vi fik vores veje til at krydse på vej til biludlejningsfirmaet. Vi fik lejet en bil og sat kursen mod Licata. Vi havde kun et enkelt problem med at finde ud fra lufthavnen, for der var GPS i bilen og det gjorde livet lettere. Den havde jeg til gengæld meget "sjov" ud af siden hen.

Der er fiesta i Licata i denne weekend

Kirsten blev introduceret til Licata her i dag. Vi havde håbet, at vi skulle på de to lokale museer, men det ene kunne vi ikke finde, og det andet var lukket, under ombygning. Vi snakkede med nogle tyskere, der har ligget her gennem et par år, og de mener museet har været under ombygning der sidste fire-fem år. Her til aften spiste vi der, hvor Sten og jeg havde fået nogle dejlige pizzaer forleden dag. For at få mere glæde at GPS' i bilen i morgen, blev jeg sat op i bilen for at finde ud af, hvordan den fungerede inden vi i morgen sætter kursen mod Agrigento, templernes dal. Jeg synes selv jeg blev ret god til det.

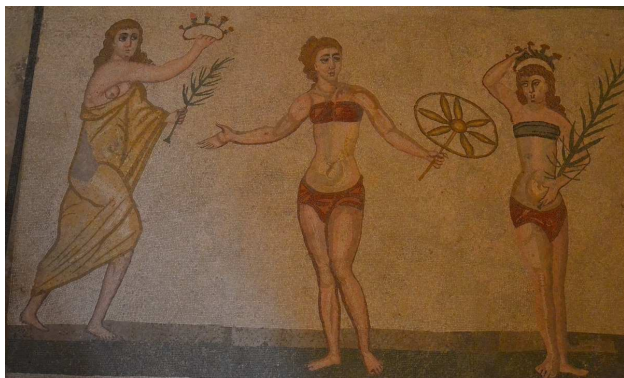
Onsdag den 23. juli 2014

Vi kom af sted ved ni-tiden og kørte direkte mod Agrigento, tempeldalen, hvor der ligger resterne af en græsk by, og er en del templer bevaret. Det var ret flot, resterne af borgernes huse er begravet under et lag jord, men templerne er blevet gravet delvist ud. Et står endnu, fantastisk. Det er undervejs blevet ombygget og anvendt til kirke, så derfor er det ikke blevet

brugt som byggemateriale andre steder, hvilket har været mange af de øvrige templers skæbne. Et af templernes grundplan stod tilbage, det var på størrelse med en fodboldbane, og det sammen med resterne af de statuer af titaner (det var dem der bar himmelhvælvet i den græske mytologi) der var bevaret gav virkelig et indtryk af de enorme dimensioner. Inden vi kørte tilbage til Licata tog vi ned til kysten til Scale dei Turchi ('tyrkens trappe'). Det er en kalkformation, der ligner hvide kæmpe-trin. Det var vores plan at bade, men der var rødt flag og ingen af de lokale badede. Det blæste en del og der var bølger, der slog ind over skærene lige ud for kysten så vi undlod at optræde. Vi spiste i stedet på en restaurant, der lå halvvejs oppe på klippen og havde en fin udsigt over havet og klippen, og kunne sidde i læ, så servietter ikke fløj os om ørerne. På vej tilbage viste GPS'en, hvad den kunne. Den kunne køre til waypoints, der var blevet lagt ind, - også waypoints, jeg ikke var klar over jeg havde lagt ind. Det var ikke rigtigt populært. Stens eneste kommentar til sådanne situationer er altid at: "så har du noget at skrive om i dagbogen".

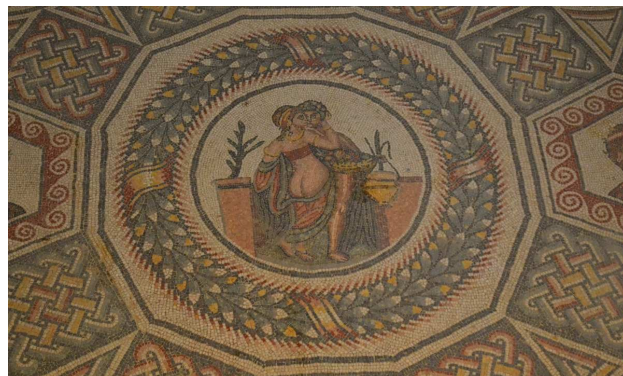
Fredag den 25. juli 2014

Kirsten havde her i foråret haft det uheld, at hendes g-mail var blevet hacket, så dele af hendes telefon virkede ikke efter hensigten. "Nørden" gik så i gang med at reetablere, hvad der kunne lade sig gøre herfra. Så i går var Kirsten på internatkursus i, hvordan det kan og bør virke på hendes telefon. I dag var vi så på biltur igen. Jeg havde også i går været oppe i bilen og lægge waypoints ind i GPS'en.

Villa Romana del Casale, gulvet i kvindernes sportssal (bemærk bikinien)

Først skulle vi til Piazza Amerina og se Villa Romana del Casale og derefter videre til Caltagirone. GPS'en blev sat til at køre os mod Villa Romana del Casale. Vi var enige om, at vi skulle køre af små veje, så motorvejene blev slået fra. De veje GPS'en valgte var ret små, meget små, - og de blev smalle også. Ja, så blev vi efter en halv times kørsel gjort opmærksom på at nu gik vejen ikke længere men var spærret mellem to os ubekendte steder! Ja, så var det jo bare at køre tilbage til hovedvejen. Så meget for at komme tidligt frem. Ifølge "Turen går til Sicilien" så er mosaikkerne i villaen dækket af plastiktage, som det er varmt at gå under. Vi nåede frem og heldigvis var Turen går til..... lidt forældet, for museet er blevet moderniseret og dækket over med solide trækonstruktioner med fri luftcirkulation, så det var en fornøjelse at gå rundt og se på de næsten 500 kvadratmeter gulvmosaikker fra omkring 300 år e.v.t.

Villa Romana del Casale, gulvet i kejsrens soveværelse

Lørdag den 26. juli 2014

Kirsten og jeg havde gjort lidt forstudier oppe på havnekontoret, for at finde ud af, hvor vi kunne komme på besøg på en vingård. De udstyrede os med nogle brochurer og telefonnumre, men sagde, at vi da skulle spørge Alfredo inde på cafeen, for han havde jo en vingård. Vi fandt Alfredo og spurgte, om det var muligt at besøge hans vingård. Det var det selvfølgelig og her lørdag morgen satte vi kurs mod Quigniones, der ligger knapt 10 kilometer uden for byen. En af vores nye venner Georg (oprindeligt fra Husum i Schleswig), som har haft sin båd liggende her i et par år, tog med os. På Quigniones blev vi modtaget af Angelo Massaro (kældermesteren), som fortalte, at familien Quigniones oprindeligt var kommet

hertil fra Spanien, og at vingården havde været i familiens eje i generationer. Vi blev vist rundt (hvor ejeren Alfredo sluttede sig til os), og det var virkelig sjovt at se en lille vingård, der producerede lokal kvalitetsvin til lokalt forbrug. Den ligger utroligt smukt på bjerget over Licata. Efter diverse smagsprøver røg der lige et par kasser ind i bagagerummet.

Alfredo Quigniones mellem sine vintønder

Om eftermiddagen gik Kirsten og jeg en tur oppe til kirkegården og bagefter vaskede Sten og Kirsten dæk, mens jeg vaskede tøj, så Troldand var rigtig fin, da vi gik op i byen om aftenen. Jeg lavede pizza til aften på et sted vi havde fået anbefalet. Sådant en lørdag aften er der virkelig gang i den her i Licata. Der er marked og alle folk var af huse i deres fineste stads. Rigtig hyggeligt og fantastisk for 'people watching'. Pizzaen var fin, men det mest fascinerende var ligegodt gæsterne i deres fine tøj.

Søndag den 27. juli 2014.

Nu var dækket jo rent efter gårsdagens vask, så det skulle poleres! Vi gik alle tre i gang og efter knapt to timer var det gjort; det er bare så godt, og hvor det skønt, at vi har fået det gjort inden vi tager hjem. Om eftermiddagen var der fri leg og vi planlægger en tur til Ragusa, Siracusa og Etna. Vi bliver nok væk i to dage.

Mandag den 28. juli 2014

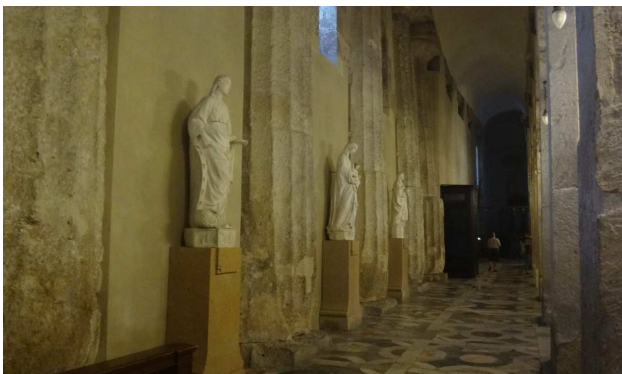
Vi var rigtig tidligt oppe og i bilen allerede klokken klokken kvart i syv hvor kursen blev sat mod Etna. Vi brugte bilens GPS, men havde min tablet med som back up. Vi havde ingen problemer, ud over, at den destination der stod i Turen går til ... ikke fandtes i GPS'en. Vi fandt dog en nærliggende by, hvorfra vi kunne følge vejskilte, så det var OK. Vi måtte lige have en

snack inden vi kastede os ud i turen op til Etna, så vi købte en sandwich. Den var så stor at vi spiste resten til frokost, da vi kom ned fra vulkanen. Fra parkeringspladsen skulle vi først med en kabelbane, derefter med bus-jeep. Så vi endte oppe ved det sted, hvor Etna sidst havde et udbrud i 2002. Et vindomsust stort, helt kulsort hul i jorden, hvorfra det stadig dampede, dybt fascinerende også selvom vi efterhånden har set en del vulkaner på så forskellige steder som på Hawaii og i Indonesien.

På kanten af krateret fra Etnas udbrud fra 2002: helt kulsort hul i jorden

Da vi kom ned kørte vi til Siracusa for at finde et sted at overnatte og se byen. Det første sted vi spurgte havde ikke tremandsværelser, så vi fortsatte vores søgning. Vi måtte dog have en kop kaffe inden. Mens vi nød vores kaffe kom portier'en fra det hotel vi lige havde været inde og spørge hos, hen for at drikke kaffe og ryge på samme café som vi havde slået os ned på. Han spurgte om vi stadig ledte efter B&B, og da vi bekræftede, anviste han et par stykker lige i nærheden. Vi gik ind i det nærmeste og fik et dejligt værelse ud til en lille gård med blomster. Det lå på hovedstrøget ned til den gamle bydel og var flankeret med træer med røde nerier lå lige midt mellem den antikke bydel og den gamle bydel. Vi pustede lige lidt ud og gik så ned mod den gamle bydel; ikke den antikke, den tager vi i morgen. Det var en fin tur langs havnefronten, ud om bastionen, i de smalle krogede gader og over den kæmpe domkirkeplads. Domkirken er bygget over et gammelt romersk tempel, hvor søjlerne indgår som en del af vægkonstruktionen. Fantastisk flot. Vi fandt et spisested hvor Sten og Kirsten fik risotto med fisk og skaldyr og jeg fik spaghetti med pistacienødder.

Et antikt tempel er blevet bevaret fordi det ændrede funktion: Den kristne kirke flyttede ind!

Tirsdag den 29. juli 2014

Formiddagen var sat af til at studere den antikke del af Siracusa. Fra vores fine B&B gik vi derhen på et kvarters tid, og der var rigeligt at se på. Antikkens stenbrud, hvor krigsfanger og slaver brød sten til huse, templer og meget mere. I bunden af stenbruddet er der nu fugtigt og meget frodigt, så det var dejligt at slentre rundt der. I udkanten af stenbruddet fandt vi Archimedes grav. Derefter så vi det romerske amfiteater og det græske teater; begge var velbevarede. Nu insisterede Sten på at se et maleri af Caravaggio, der hang i et af paladserne i den gamle by men som var lukket i går, så vi gik tilbage til den gamle bydel, og på vej dertil, så vi resterne af et Apollo tempel der ligger ved indgangen til den gamle bydel. Her var der marked, og det lod vi os selvfølgelig opsluge af. Lige pludselig fandt vi os selv udenfor et antipasti-sted, hvor vi øjeblikkelig slog os ned

Havnefronten i Siracusa er virkelig flot

og fik frokost. Vi nåede dog og se maleriet inden paladset lukkede og daffede så tilbage til hotellet, hvor der blev dømt siesta. Vi havde internet på hotellet, så vi undersøgte de nærmeste spisesteder og fandt et pizzeria, med fine anbefalinger. Der var også et pænt og

ordentligt sted, men vi var ikke rigtig imponerede af pizzaerne. En pizza skal være papirtynd, uden alt for meget fyld og bagt i en ovn der er så varm at smagen fra alle ingredienserne 'flyder sammen' (siger Sten).

Onsdag den 30. juli 2014

Turen tilbage til Troldand i Licata gik via Portopalo, Marina Ragusa og Ragusa. Portopalo er en kæmpe stor fiskerihavn, og der sker virkelig noget på den front. Der er dog ikke nogen faciliteter for lystbåde. Bugten som havnen ligger i er fint beskyttet, og der er mange ankermuligheder, men ingen muligheder for proviantering i umiddelbar nærhed. Der var heller ikke muligheder for at få en kop kaffe, så vi fortsatte kaffetørstige mod Marina Ragusa. Her er der til gengæld masser af faciliteter for lystbåde; fin stor marina i et udpræget turist- og sommerhus- og hotelområde, så vi ville frygte at her er temmelig trist i vinterhalvåret. Marina Ragusa ligger en halv times bilkørsel fra selve Ragusa, så vi kørte dertil for at finde et sted at spise frokost. Ragusa er også en af de byer, der på et tidspunkt er blevet helt ødelagt af jordskælv. Byen er så bygget op igen under barokken og der er masse flotte huse. I den ene del blev byen bygget op med ny gadeplan og brede veje. I en anden del af byen har man beholdt det middelalderlige gadeforløb. Det var der vi satte kursen imod, og hvor i vandrede rundt og indsnusede atmosfæren.

Udsigt over Ragusas tage

Vi fik frokost og nu kørte vi direkte mod Licata. Vi var matte, det havde været en lang tur pakket med oplevelser så vi havde fået noget på opleveren. Jeg bed tænderne sammen og gik op og vaskede med det samme. Én maskine, så var

det gjort. Sten havde heldigvis været så forudseende, at der var rissalat og stegt kylling i køleskabet, så middagen var let at gå til. Nu har Kirsten så fået at vide at der er 'fri leg', for vi skal have pakket alt det, vi ikke har brug for på båden mere og det skal vi så have hjem i Grenågade. Det skal vi have ordnet i morgen.

Torsdag den 31. juli 2015

Der pakkes til turen hjem til Danmark; afgang i morgen herfra omkring frokost. Og nu er det rigtig fint at have bilen, ikke at skulle slæbe alt bagagen med bussen. Det er dejligt at tænke på at vi skal hjem til rigtig dansk sommer! Dejlig tur rundt på Sicilien.

Det Ioniske

Mandag den 28. september 2015

Kirsten kom som planlagt i går og Christina (mor) havde lavet dejlig mad: nogle farcerede auberginer, pebberfrugter bagt med noget ost og så en meget lækker stifado. Hun er bare så god til at lave mad. I dag havde vi travlt. Kirsten skulle her i dag nå alt det, vi har været måneder om at lære at kende: Museet med Thorvald Bertelsens statue af Byron, Heltenes Park og bymuren med porten ind til byen. Vi nåede det hele, og fik handlet og bestilt briller til Kirsten. Så var vi også trætte, men Kirsten mere eller mindre uanfægtet, hun er simpelt hen et energibundt.

Tirsdag den 29. september 2015

Afgang ved otte tiden, og endnu en gang var vinden ikke med os til at gå mod øst, så vi satte kursen mod ankerbugten Limen Petala og der måtte vi så lægge de videre planer. Vi kom frem først på eftermiddagen og vi havde lige fået droppet ankeret så var Kirsten var ude og bade. Jeg hoppede også i. Det var dejligt. Vi prøvede at bruge den stige, vi har købt som skulle fungere som en (nød)rebstige, så vi ikke skulle fjerne gummibåden fra daviderne for at bruge den normale badestige. Den fungerede ikke! Jeg tror det skal være en meget lille båd og en meget lille person for at det skal kunne virke. Vejrmeldingerne for de næste dage tyder på en del vind, men nu se vi på det i morgen.

Onsdag den 30. september 2015

Vi vågnede til lidt truende vejrmeldinger. WindfinderPro, som vi er begyndt at have en del tillid til lovede op til 10- 12 m/s. Faktisk lige nu og her hvor vi lå. Vi kunne ikke mærke disse vindstyrker, så vi tjekkede de græs-ke SKIRON filer og de stemte mere overens med det vi selv kunne observere.

Vi hev ankeret op lidt over ni og satte kursen mod Meganisi. Der ved vi, at vi kan finde læ i Vathi, hvis det dårlige vejr skulle blive til noget. Vi havde vind mellem 2 og 6 m/s så genuaen blev rullet ind og ud med jævne mellemrum. Vi mærkede ikke noget til de kraftige vinde Windpilot havde lovet os, så vi synes ikke vi behøvede de "laid lines" de kan til byde i Vathi

på Meganisi, så vi tog ind og så på Port Atheni. Det så vældig hyggeligt ud og der var plads på bykajen. Vi var der tyve minutter over to og lagde os med stævnen til og testede vores nye Fortress (aluminium) hækanker. Badede fra båden, frokost på tavernaen.

Torsdag den 1. oktober 2015

Der var planlagt overliggerdag og gå til Katomeri. Der spiste vi frokost. Katomeri har vi besøgt tidligere. Det er en hyggelig by, hvor der sidder stadig sidder gamle damer i sort og væver og spinder uden for husene. Da vi kom tilbage toppede vi dieseltanken op med diessel fra dunkene og fragtede 60 liter vand om bord i dunke. Vandet blev hentet på den nærmeste taverna.

Frokosten i Katomeri

Fredag den 2. oktober 2015

Vi sejlede fra Port Atheni klokken kvart over ti og blev ret overaskede over at de stod temmelig meget vind udenfor bugten. Desværre var den lige i stævnen, så det blev for maskine over til Episkopi. Episkopi er en lillebitte by på nordsiden af Kalamos.

Nu bor der fem indbyggere mod tidligere fem hundrede og der voksede mange mandeltæer. Der sker absolut intet i Episkopi på denne tid af sæsonen, men der er vist en lille taverna i højsæsonen. Der ligger et kloster/fæstning 20 minutters gang fra havnen. Der er så en mindre by, hvor der nu bor to mennesker. Ved siden af slottet lå der et lille kapel dedikeret til St. John. Der mødte vi to (tidligere) lokale, der var på besøg og som fortalte os om stedet. Kvinden var så lokal at hun kun talte græsk. Manden var på vores alder havde boet i USA, og fortalte os om

stedet. Han var født i Episkopi og havde nu et hus der.

Borgen ved Episkopi på nordsiden af Kalamos

Vi plukkede nogle citroner ved slottets mure. Da vi kom tilbage var der kommet en engelsk båd ind: Swedish Girl; vi tilbød Douglas og Kay (som vi senere fandt ud af de hedder) en citron til deres Gin and Tonic. Da de ikke havde nogle af delene, så måtte vi jo hjælpe dem ud af kattepinen og inviterede dem på Gin and Tonic på Troldand.

Lørdag den 3. oktober 2015

Inden vi tog af sted var vi til morgenkaffe hos Douglas og Kay. Afgang fra Episkopi klokken kvart i tolv og var i Port Kalamos klokken et. Fem nautiske mil! Vi fik øje på Fjøslen med Jesper og Winnie undervejs og fandt ud af de også var på vej til Kalamos. De førte os ud til en lille bitte taverna ved stranden syd for byen, hvor vi fik dejlig frokost. En engelsk båd Constantia lå ved siden af os og vi kom hurtigt i snak med dem: Mike og Leslie og det endte med at spise middag sammen med dem oppe hos George. George er omtalt i Heikels (Rod the God)'s guide og styrer havnen med hård hånd og har tavernaen, som ligger lige for enden af broen.

Mandag den 5. oktober 2015

Kirsten og jeg fik også badet i går. Vi gik ud til stranden, hvor vi var i forgårs og tog os en dukkert. Det var skønt, vandet er stadig de 23-24° der gør det nemt at bade og lufttemperaturen er 26-27° grader det er rigtig beha-

geligt. I morges sejlede vi fra Kalamos kvart over otte og havde planer om at sejle direkte til Messolonghi, men med mulighed for at lægge os for anker i Limin Petala, hvis det skulle vise sig opportunt. Det gjorde det ikke og vi var i Messolonghi klokken halv tre.

Tirsdag den 6. oktober 2015

Tirsdag er jo markedsdag, så Kirsten og jeg tog cyklerne og kørte derop og handlede lidt frugt og grønt. Formiddagskaffen indtog vi på torvet og nød synet af livet i Messolonghi. Efter frokost cyklede Kirsten og jeg ud til indsejlingen for at bade. Der er lavet en betonmole, med stålstiger så det er let at komme op og i. Et lille omklædningskur i blå og orange er der også, og så er der ferskvandsbrusere, hvilket jeg synes er en rigtig civiliseret ting. Kirsten gav afskedsmiddag her til aften og vi gik derop hvor Dimitris i sin tid inviterede (Ola Xyma) os. De laver virkelig dejlig mad der, især forretterne er ud over det sædvanlige.

Onsdag den 7. oktober 2015

Planen var at Kirsten og jeg ville se pelikaner. Vi fandt endnu engang cyklerne frem og kørte nordpå langs deltaet hvor vi så en flok flamingoer, men de var desværre så langt væk at vi ikke kunne fange dem med kameraet. Pelikaner så vi ingen af så vi kørte videre til Aitoliko, den lille by der ligger på en ø midt i deltaet. Derefter kørte vi igennem byen og fik kaffe på en café ud mod floden på den anden side af øen. Så trak vi cyklerne tilbage gennem byen og smilede af alle de mænd der sad på caféerne og så på livet passere forbi. Det var nødvendigt med noget mad inden vi kørte tilbage så vi satte os ved et bord mellem alle herrerne og delte en græsk salat. Herefter tilbage og mødte Sten på havnecaféen, hvor vi nød en velfortjent øl! De havde lovet at det skulle regne i eftermiddag og vi havde lige dækket cockpittet til med vores telt da det begyndte. Og så regnede det... og det kom ned i stride strømme. Kirsten skulle op og hente sine nye briller hos Maria, så vi håbede på at det ville holde op. Sten prøvede at ringe til hende, men hun svarede ikke. Endelig et hul i regnen og Sten og

Frokost i Aitoliko

Kirsten kørte derop. Da de kom steg Maria ud af sin bil. Hun skulle da bare lige ind og ordne noget; forretningerne i Grækenland har da lukket onsdag eftermiddag!... og for øvrigt også mandag eftermiddag! Det anede vi da ikke- efter et år i landet. Det er jo så det der sker, når man opholder sig en del i turistområder. Så det lykkedes, ved et tilfælde at få Kirstens briller. Puhhh det var godt det lykkedes. Brillerne var lige så flotte til hende som jeg huskede det og de passer til'syne'ladende (!) perfekt.

Omklædningskabinen ved bademolen ved indsejlingen til Messolonghi

Torsdag den 8. oktober 2015

Kirsten skulle med taxaen klokken halv seks, så vækkeuret ringede klokken fem, og som sædvanlig er Kirsten som et klokværk, der kører som smurt. Der var pakket, hun gjorde sig klar,

spiste morgenmad og så gik vi op til taxaen, som var to minutter forsinket.

Vi tog en tårevædet afsked. Det har været dejligt, at have hende på besøg, og hvor har vi været heldige med vejret, bortset lige fra det med vinden, der ofte er fraværende på disse kanter.

Fra Kalamata til Navplion

Torsdag den 2. juni 2016

Var igen oppe og udnytte vaskemaskinen her i havnen, og op af formiddagen tog vi i Lidl for at få handlet inden Kirsten skulle komme med bussen kvart over syv. Hun ankom helt planmæssigt og Cafe Troldand serverede velkomst champagne fra Rhodos og et let måltid.

Formiddagskaffe med damerne

Fredag den 3. juni 2016

Guided rundtur i Kalamata. Kirsten og jeg gik turen gennem jernbaneparken, den gamle bydel og op til borgen. Vi mødtes med Sten, der kom på cykel til en gang souvlaki og græsk salat. Sten har desværre reddet sig et gevaldigt hold i ryggen, og var blevet tilbage på Troldand. Efter frokosten kørte Sten tilbage mens Kirsten og jeg slentrede tilbage til Troldand.

Rotur i Diros huler, staglatitter og stalagmitter i rå mængder

Lørdag den 4. juni 2016

Vejrudsigten havde en del vind i sig, og vi lå da også og hakkede i fortøjningerne i havnen. Vi havde aftalt at leje en bil i dag, og så køre ned for at se på Diros huler, der ligger 80 kilometer sydøst for Kalamata, på halvøen Mani. Ret flotte drypstenshuler, og vi blev sejlet dybt ind i bjerget og måtte tit bukke hovederne for stalaktitterne (det er de kalktapper der kommer ned fra loftet i drypstenshuler). Fra Diros huler kørte vi til Sparta, hvor der intet spor er tilbage af det antikke Sparta. Hvilket undrede mig, da jeg synes vi brugte meget tid på det i oldtidskundskab. Nå,- men vi spiste der og kørte videre til Mistras, en by anlagt af Byzantinerne. Mistras er et enormt fæstningsanlæg og by anlagt op ad en bjergskråning. Sandsynligvis anlagt oven på resterne af det antikke Sparta... så måske derfor? Placeringen er perfekt. Gode forsvarsmuligheder, vand og midt i et frugtbart område. I kirkerne er der mange velbevarede kalkmalerier; virkelig flot og velholdt anlæg. At det er så velbevaret skyldes nok den første moderne konge i Grækenland: Otto. Han byggede den nye by Sparta og alle indbyggerne fra Mystras blev flyttet dertil. Kun munke og nonner blev tilbage, så det er nok derfor at kirkerne og klostrene er så velbevarede. Fra Mystras kørte vi direkte tilbage til Kalamata. Direkte og direkte; vi skulle over bjergkæden Tagetos, så der var en del hårnålesving. Om aftenen lavede jeg mad. Vi gik vi op på den restaurant Sten og jeg var på forleden dag og fik lækre lammekoteletter, og et glas rødvin.

Søndag den 5. juni 2016

Så er vejret blevet bedre. Vi kom fra Kalamata allerede klokken kvart over syv. Der var ikke meget vind da vi startede, men den kom ved etiden. Der fik vi så en times tid med vind. Da vi så rundede sydspidsen af halvøen Mani, fik vi vind igen og den holdt sig til vi var fremme ved Porto Kayo. Der fandt vi et sted at droppe ankeret i den fine bugt ved tretiden.

Kalkmaleri, Mystras

Vi følte os ret alene, der lå kun to andre både, men der kom en gruppe franske både til aftenen. Desværre driller Stens ryg stadig. Det kan gå helt fint og så lige pludselig kommer der et jag ind i ryggen (som en kniv, som han så malerisk beskriver det).

Kirke i Mystras

Mandag den 6. juni 2016

En lille tur på 20 sømil op til Gythion. En by med 5.000 indbyggere. Der er en fin ankerbugt lige foran byen, der lagde vi anker på knapt fire meter vand, lige ved siden af Johanne og Asbjørn i Snowbird of Norway. Fin ankerplads med klart vand, og gode muligheder for at bade.

Vi fik rensset vandlinien og skruen, så nu ser Troldand fin ud igen. Vi aftalte at spise aftensmad sammen Johanne og Asbjørn. Det var Johannes fødselsdag i går, så vi havde lagt en flaske champagne fra Rodos på køl, den drak vi sammen inden vi gik i land.

Tirsdag den 7. juni 2016

Vi skulle være her et par dage, for det ser ud som om, at der er ved at bygge sig noget meltemin op, rundt om vores næste hjørne.

Dagen fik vi til at gå med en tur i land og handle og kaste os i det blå-blå vand. Hen under aftenen kiggede vi på vejrudsigter igen, og så at vi kunne risikere nogen vind i løbet af de næste 24 timer. Da vi lå lidt uroligt her i bugten, sejlede vi ind i havnen og lagde os der. Vi var ikke de eneste, der havde fået den ide, så her til aften ligger vi stille og roligt med anker ude og snore i land. Endnu en aften måtte jeg stå for madlavningen. Aftensmad på restaurant med udsigt over havet. Ikke rigtig noget at klage over.

Onsdag den 8. juni 2016

Meget søde og venlige mennesker her ved kajen. Og det var fint at vi flyttede ind i havnen, for det blæste op i løbet af eftermiddagen og vi kunne se at der var en del gyng-gang ude på ankerpladsen. Pris €6, men så var der også gratis el og vand.

Torsdag den 9. juni 2016

Afgang Gythion klokken otte, ankomst Elefanisos kvart i to. Det var en flot tur rundt rundt om Elefanisos, men vi rullede en del på ankerpladsen Omos Levki. Heldigvis forsvandt det lidt til aftenen, så vi fik en relativt rolig nat.

Fredag den 10. juni 2016

Overskyet dag og ingen vind da vi lettede anker ved Elefanisos kvart over syv. Der kom lidt vind da vi rundede Maleas, men der var ikke rigtig nok til at vi kunne bruge det.

Vi var fremme i bugten ved Leraka, lidt nord for Monemvasia, kvart i to. Et meget lækker bugt, fuldstændig i læ. Der er tre taverner, en beton kaj til færgen, som ikke sejler så tidligt på sæsonen, så her ligger vi fint langskibs, kun i

selskab med tre andre både. Det her det er bare stedet.

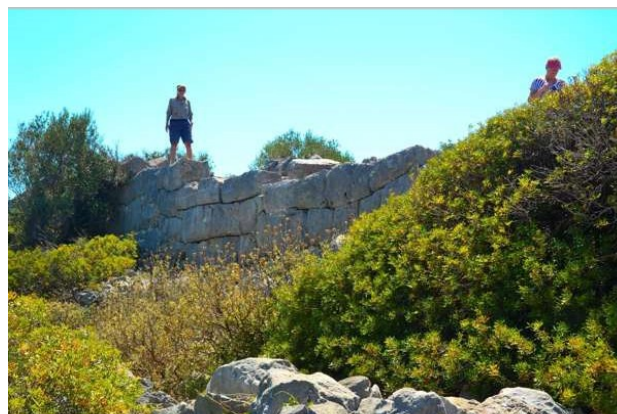
Eftermiddagsdrinks. Omos Levki

Lørdag den 11. juni 2016

Overliggerdag, hvor vi badede og nød at være uden for lands lov og ret, men dog fik tid til en spadseretur op til nogle 'væltede sten'. I dette her tilfælde angiveligt af Mykensk oprindelse (12-1800 år fvt.).

Søndag den 12. juni 2016

Kirsten og Sten var friske lige fra morgenstunden, så vi kom af sted meget lidt over seks. Der var ikke meget krudt i mig, så da vi havde spist morgenmad, lagde jeg mig på puden og det gik for motor mod Nafplion. Der kom dog vind ved ellevetiden, så vi kunne sætte storsejlet og genuaen med en stage i. Meget behagelig sejlads i de næste tre timer. Vi var fremme i Nafplion klokken halv fire, og så måtte vi finde busstationen og købe Kirstens billet til Athen, snøft.

'Væltede sten' af Mykensk oprindelse (12-1800 år fvt.)

Det voldte ikke nogen problemer, og Kirsten inviterede os ud og spise her på hendes sidste

aften. Og nu skal det så frem: I Nafplion havde vi besluttet os til at ligge med hækanker (vores ny Fortress), fordi kajen ligger lige op til en parkeringsplads og udsigten den anden vej er ulige pænere. Vi smed det i passende afstand og havde tidligere forlænget den 50 meter lange ankerlinen (med bly) med et gammelt skøde. Men knuden mellem ankerlinen og skødet holdt ikke, og anker, kæde, blyline og line endte på havsens bund. Den mandlige del af besætningen bandede svært meget, for der var otte meter dybt og det var ikke klart vand havnen fremviste. Ny plan: vi lagde os for stævnankeret og bakkede ind. Dykker! Vi måtte have fat i dykker. Sten gik op til havnepolitiet, som holder til her for enden af kajen. De snakkede kun græsk, men de kendte en der snakkede engelsk, hende ringede de til! Sten skulle først forklare hende, hvad et anker var, før han kunne forklare behovet for dykkeren. Han fik et telefonnummer til en dykker og ringede selv. Han talte engelsk og virkede professionel. Han kommer i morgen klokken halv ni.

Mandag den 13. juni 2016

Jeg fulgte Kirsten til bussen; hun skulle med den der kørte klokken otte, så Sten blev tilbage og ventede på dykkeren. Da jeg kom tilbage, efter at have taget en tårevædet afsked med Kirsten, var de kun ved at komme i gang. Det er jo så lige i dag, at der ligger et stort krydstogtskib for anker uden for havnen. Mellem dette og havnekajen sejlede der en masse små skibe frem og tilbage med de 2000 passagerer. Nå, jeg gik over til ham der stod for operationen her fra kajen og fortalte ham om den operation vi havde i gang, og bad dem mindeligt om at de ville sejle i en stor bue og sejle langsomt. Dykkeren hoppede i vandet og svømmede i zig-zak foran stævnen af båden. Han havde meget svært ved at se noget dernede, der ligger et fedt lag mudder og sigten er kun en halv meter. På et tidspunkt bad han Sten om at holde et lod ned i vandet fra gummibåden og så sejle zig-zag over der hvor ankerlinen nok lå. Det virkede: Han fandt linen og snart efter var ankeret oppe.. puhh ha. Det var dejligt!